

FILIP TAMÁS

Másik árnyék, másik én

(1)

*Belopózik a fejembe, kíváncsi
rám; könnyű dolga van: épp
a könnyeimben dőzsölök.*

*Miért is törődnek vele? Elég
baj, hogy őshüllökké hizlalja
az idő a cikázó fürge gyikokat.*

(2)

*Minden ablakon fekete függöny,
minden asztalon fekete abrosz,
a tányérokban parázs és jég.
Ki ülne le, hogy ebből falatozzon?*

(3)

*Csobogásba öltözik a patak.
Önmagában fürdik az arc.
A mederben élő erőkhoz
számítom magam, része
vagyok az áramlásnak,*

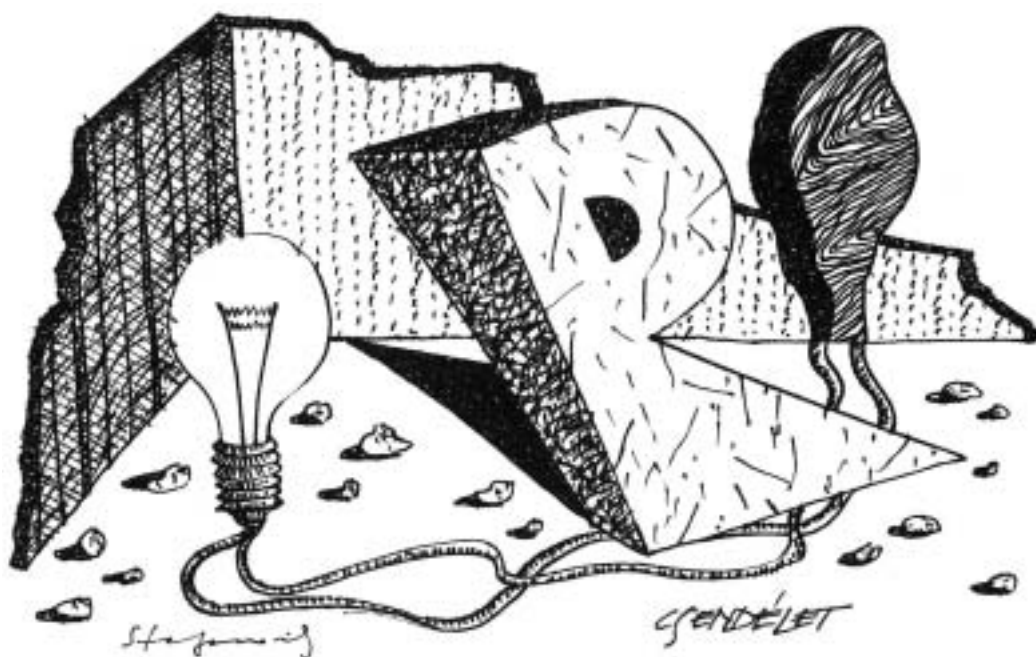
*szemcsék között a sár, én
teszem olvashatatlanná
kövek alá rejtett tábori
postán a halálhírt.*

(4)

*Háló zuhan a tájra.
Csak érezni lehet a szelét.
Már éppen hazaindulnának
velünk együtt a mezők.
Eleget voltak távol,
jóllakatták az összes éhezőt.*

*Mi is a háló foglyai lettünk,
s latolgatjuk, nekiessünk-e
puszta kézzel, vagy várjunk
nyugodtan, nemsokára úgvis
magától szétszakad?*

(Énlaka–Budapest)

Csengelet

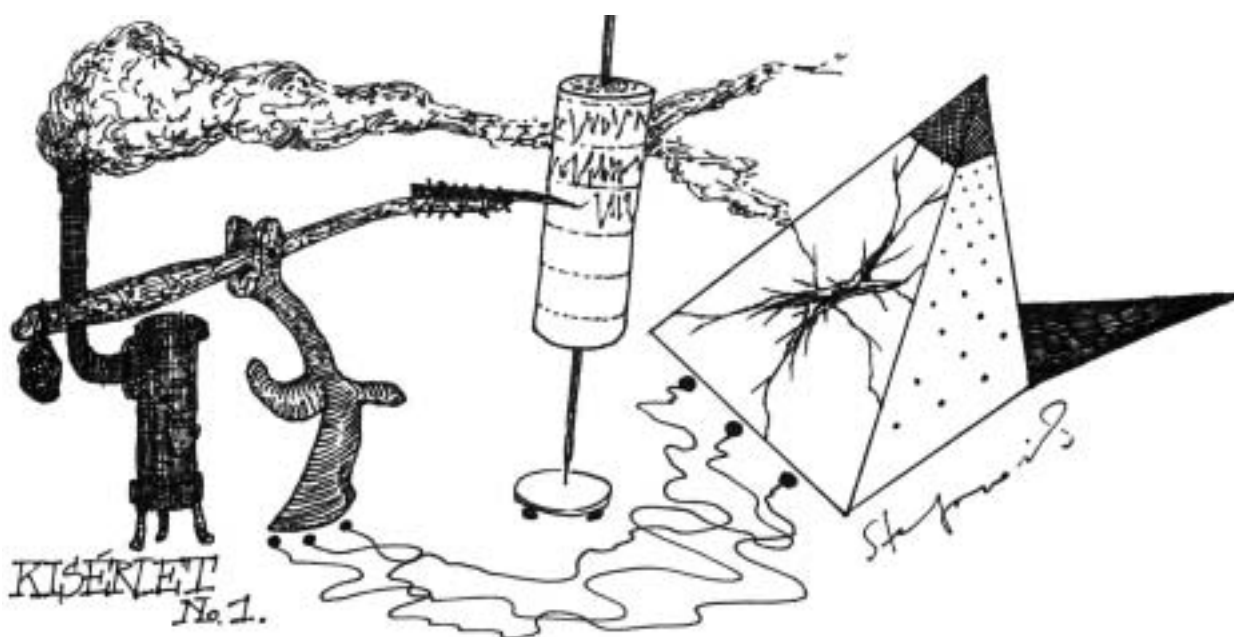
Írja, Mester

Lekésted, az utolsó
omnibusz nem jött, talán
eltévedt, lovastul a görbe
utcákon valahol. Sokáig
dohogtak, akik hiába
várták, egyik cigarettáról
a másikra gyújtva, míg
kialudt bennük a remény.
Végül mindenki
hazament gyalog.

Közben egyetlen éjszaka
alatt elkészült a metró,
huszáros rohammal
bevették a földalatti
várat, s neked adták
az első hajnal jogát.
Afrikai szél tör föl,
ahogy mész lefelé
hunyorogva a lépcsőn,
mintha poros ládákból
öregítették volna
ilyen fojtóra, mielőtt
idehozták a levegőt.

Lent azzal találkozol,
aki eddigi életed
megírta. Meg fogod
ismerni, ruhája rég
kiment a divatból,
térdén megsárgult
jegyzetömb, segíts
neki, kétségbeesve
keresett, mióta tudja,
hogy lemaradtál a ló
vontatta kocsiról.

Mondd neki: Írja, Mester,
álomnak nincs vége,
világnak vége van.
S ha kérdené, mi jöhet még,
mondd, hogy tudja isten,
talán jön egy ember,
aki az atom árnyéka után
egyszer majd lefényképezi
magát az atomot is.

Kísérlet No. 1